

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. A. P., Ph. D.**, zast. JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem, se sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Kárná komise II. stupně**, se sídlem Jindřišská 34, Praha 1, proti rozhodnutí kárné komise žalovaného II. stupně ze dne 19. 12. 2019, č. j. MV-139449-10/OSK-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2021, č. j. 10 Ad 10/2020 – 102,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil rozhodnutí kárné komise I. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra ze dne 19. 9. 2019, č. j. MV-134886-124/SST-2018, tak, že:

Výrok I. zní tak, že žalobce je vinen, že jako státní zaměstnanec vykonávající službu na služebním místě v Ministerstvu vnitra, ID 30312281, ministerský rada v oddělení pobytového správního řízení Střední Čechy, odboru azylové a migrační politiky, v červenci 2018 označil státní zaměstnankyni Mgr. I. Š. v její nepřítomnosti před kolegyní Ing. P. N. výrazem 'píča Š.', dne 17. 10. 2018 verbálně vulgárně napadl státní zaměstnankyni Bc. J. M. ve společné kanceláři výrazem 'kunda', a při jednání s Bc. J. S. a Mgr. J. L. dne 18. 10. 2018 označil kolegy na pracovišti výrazem 'zmrdí', tedy zaviněně (ve formě nepřímého úmyslu) porušil služební kázeň ve smyslu § 87 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, neboť řádně neplnil a porušil povinnosti vyplývající mu z § 77 odst. 1 písm. n) a t) tohoto zákona ve spojení s čl. 5 odst. 2 a 3 a čl. 6 odst. 1 a 2 služebního

předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 13/2015 ze dne 14. 12. 2015, kterým se stanoví pravidla etiky státních zaměstnanců. Tím spáchal kárné provinění státního zaměstnance podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě.

Výrok II. zní tak, že žalobce je dále vinen tím, že se na pracovišti na adrese Kodaňská 1441, Praha 10 v dále uvedených dnech opakovaně zdržoval v nočních hodinách a v uvedených dnech o víkendech, přičemž tato přítomnost na pracovišti v nočních hodinách či o víkendech nebyla ze strany představených nařízena ani povolena a ze strany státního zaměstnance jeho představeným ani oznámena, tedy zaviněně (ve formě nepřímého úmyslu) porušil služební kázeň ve smyslu § 87 zákona o státní službě, neboť porušil povinnost vyplývající mu z § 77 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě a tím spáchal kárné provinění státního zaměstnance podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě.

[2] Ve zbytku žalovaný potvrdil rozhodnutí kárné komise I. stupně, která výrokem III, rozhodla, že žalobce je vinen tím, že dne 9. 7. 2019 nenastoupil do služby na služební místo ID 30310211 a v době od 9. 7. 2019 do 1. 8. 2019 nebyl přítomen na pracovišti oddělení pobytu cizinců Praha v odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, přičemž v tomto období nevykonával službu, a tedy neplnil služební úkoly, které se k danému služebnímu místu vztahují, aniž by služební orgán či představeného vyrozuměl o vzniku závažné překážky, která by mu v tom bránila a tuto doložil, tedy zaviněně (ve formě nepřímého úmyslu) porušil služební kázeň ve smyslu § 87 zákona o státní službě, neboť porušil povinnost vyplývající mu z § 77 odst. 1 písm. c), d), f), a o) zákona o státní službě, dále § 99 odst. 1 zákona o státní službě a rovněž § 81 odst. 3 zákoníku práce a čl. 8 odst. 1 písm. d) nařízení Ministerstva vnitra č. 48/2012, kterým se vydává pracovní řád. Tím spáchal kárné provinění státního zaměstnance podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě. Výrokem IV. kárná komise I. stupně za kárná provinění vymezená ve výrocih I., II. a III. podle § 89 odst. 1, 2 písm. d), odst. 3 a odst. 4 zákona o státní službě žalobci uložila kárné opatření propuštění ze služebního poměru, a to dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Výrokem V. a VI. kárná komise I. stupně zastavila řízení o kárném provinění pro dva další skutky žalobce.

[3] Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobu, v níž uvedl, že z rozhodnutí správních orgánů není zcela jasné, z jakého důvodu mu byl ukončen služební poměr. Lze usuzovat, že z důvodu nepřítomnosti na pracovišti ve dnech od 9. 7. 2019 do 19. 12. 2019, kterou však žalobce řádně, opakovaně a s předstihem vedoucím pracovníkům oznámil a zdůvodnil. Žalovaný ve svých rozhodnutích neakceptuje námitky žalobce, že se jedná o překážku na straně zaměstnavatele, že nevytvořil příznivé pracovní prostředí a žalobce má obavy o svůj život a zdraví ve smyslu § 106 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Ohledně odůvodněného nedostavení se stěžovatele k pracovnímu lékaři nebylo vydáno řádné rozhodnutí, ale pouze vyrozumění. O údajné neomluvené absenci není dodnes řádně rozhodnuto a přitom již byl na tomto základě ukončen jeho služební poměr. Žalobce namítl porušení nařízení vlády č. 145/2015 Sb., o opatřeních souvisejících s oznamováním podezření ze spáchání protiprávního jednání ve služebním úřadu. Upozornil, že mu žalovaný ani v průběhu služebního poměru v období od 9. 7. 2019 do 19. 12. 2019 nezasílal plat, a to bez řádného rozhodnutí služebního orgánu. Rozhodnutí žalovaného je podle žalobce ovlivněno snahou o jeho finanční, profesní a zdravotní likvidaci jakožto svědka protiprávního jednání v rámci organizace žalovaného. Doposud nebylo služebním orgánem žalovaného řádně rozhodnuto ohledně nároků stěžovatele ve

pokračování

výši cca 280.000 Kč v souvislosti s vysláním žalobce jako národního experta v roce 2016, přičemž Obvodní soud pro Prahu 7 tuto věc vrátil žalovanému k řádnému rozhodnutí.

[4] Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že zahájení kárného řízení o všech skutcích bylo oprávněné, neboť mělo dostatečnou oporu podkladech. Z ničeho nevyplývá, že by tyto podklady byly shromážděny tendenčně, šikanózně či s úmyslem žalobce poškodit, či že by vůči žalobci bylo postupováno v rozporu s § 1 nařízení vlády č. 145/2015 Sb. Podklady rovněž dostatečně dokládají, že se všechny skutky staly a že je spáchal žalobce. Otázka, zda byl žalobce v roce 2016 nesprávně odměněn za vyslání do Itálie, nesouvisí s předmětem kárného řízení a se skutky, které byly žalobci kladeny na vinu. Pokud kárná komise nevyčkala na vyřešení této sporné otázky mezi žalobcem a služebním orgánem, nepředstavuje to vadu kárného řízení.

[5] Stěžejní skutečnost, že nenastoupil na nové služební místo, žalobce nepopírá, nicméně namítl, že k tomu v kárném řízení nabídl obhajobu v podobě důvodů, pro které nemohl vykonávat práci na novém služebním místě. Městský soud neshledal, že by obecné stanovení místa služby „v Praze“ mělo zásadně bránit žalobci v nástupu na služební místo po převedení. Městský soud neshledal, že by podmínky na novém služebním zařazení bezprostředně a závažným způsobem ohrožovaly život nebo zdraví žalobce. Nevhodnost místa pro žalobce ze zdravotních důvodů a vzhledem k jeho dosavadním pracovním zkušenostem žalobce v kárném řízení neuplatnil vůbec. V rámci soudního řízení pak žalobce tyto skutečnosti uplatnil opožděně, a městský soud k nim proto nemohl přihlížet.

[6] Ve vztahu k vulgaritám, jimiž žalobce označoval kolegyně a kolegy, městský soud shledal, že důkazní prostředky prokazují, že jednotlivé dílčí skutky se staly tak, jak jsou kladeny výrokem I. napadeného rozhodnutí žalobci za vinu. V hodnocení tohoto jednání žalobce se městský soud ztotožnil s kárnými komisemi obou stupňů. Setrvávání žalobce na pracovišti o víkendech a v nočních hodinách městský soud vyhodnotil jako jednání v rozporu s § 102 zákona o státní službě.

[7] Městský soud uzavřel, že prokázané vulgarity žalobce na pracovišti a bezdůvodné setrvávání žalobce na pracovišti mimo pracovní dobu není jednáním v rozporu se služební kázní, které by dosahovalo intenzity pro propuštění ze služebního poměru. Pokud však žalobce ani 3 pracovní týdny po převedení na nové služební místo nenastoupil, ač k tomu byl vyzván služebním orgánem, jen stěží lze jeho jednání hodnotit jinak, než jako jednání způsobující zvláště závažný následek – absolutní neplnění služebních povinností. Propuštění ze služebního poměru tak bylo adekvátní sankcí za nejzávažnější kárné provinění žalobce, tím spíše když byl sankcionován za další 2 skutky kárného provinění.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Označil za nesrozumitelný bod 117 napadeného rozsudku, neboť není jasné, jaké období, v němž služební orgán žalobci nevyplatil plat, městský soud mínil. Zda se jednalo o období od 9. 12. 2019 do 23. 12. 2019 nebo o období od 9. 7. 2019 do 23. 12. 2019. Městský soud se nevypořádal s tím, že stěžovatel byl potrestán dvakrát za tentýž

skutek – za údajně neomluvenou absenci mu nebyl v období od 9. 7. 2019 do 1. 8. 2019 vůbec zasílán plat a zároveň mu byl následně ukončen i služební poměr. Tím došlo k porušení zásady *ne bis in idem* a překážky věci rozhodnuté. Městský soud se nezabýval otázkou prokázání údajně neomluvené absence od 9. 7. 2019 do 23. 12. 2019.

[9] V další námitce stěžovatel brojil proti závěru městského soudu, že v kárném řízení ani v žalobě nenamítal nevhodnost nového služebního místa. Tím, že městský soud neprovedl důkazy, upřel stěžovateli právo na spravedlivý proces. Městský soud chybně poukázal na ustanovení § 113 zákona o státní službě. Nikde se v zákoně o státní službě nehovoří o povinnosti osoby ve služebním poměru se lékařské prohlídce podrobit. Městský soud nepřihlédl k okolnostem, které předcházely vyslání na mimořádnou pracovní lékařskou prohlídku a jednoznačně poukazují na snahy o nedobrovolnou hospitalizaci stěžovatele žalovaným. Nezabýval se ani důvodem nedostavení se stěžovatele na mimořádnou pracovní lékařskou prohlídku k lékaři Lidmilovi v prosinci 2018 a neprovedl stěžovatelem navrhané důkazy.

[10] Městský soud nepochopitelně s poukazem na sdělení žalované doručené stěžovateli dne 29. 7. 2019, aby nastoupil na pracoviště Cigánkova 1861/2, Praha 4 – Chodov, neshledal, že by obecné uvedení místa služby „v Praze“ mělo zásadně bránit stěžovateli v nástupu na služební místo po převedení. Pokud totiž žalobci nebylo sděleno místo práce, resp. tato informace mu byla doručena až dne 29. 7. 2019, pak se stěží mohl dostavit na pracoviště. Stěžovatel ani neměl k dispozici průkazku zaměstnance Ministerstva vnitra, která umožňuje vstup do budov žalované a je nastavena na konkrétní budovy a vchody. Městský soud se nevypořádal s tím, že případná údajně neomluvená absence se tedy měla vztahovat na období od 30. 7. 2019 do 1. 8. 2019. Údajně neomluvená absence tedy měla být řešena za uvedené období v rozsahu pouhých tří dnů a nikoli za období od 9. 7. 2019 do 1. 8. 2019. Popis pracovního místa neodpovídá agendě pracoviště „Chodov“, ale pracoviště „Letná“.

[11] Služební orgán svým postupem obešel zákon, neboť jak vyplývá z dokumentů obsažených ve spise o převodu na nové služební místo, původní služební místo ID 30312281 již bylo obsazeno. Městský soud se nezabýval skutečností, že prošetřovatel žalovaného pan K. získával na stěžovatele protiprávně informace výsledky po celém pracovišti jako podklady pro kárné řízení a protiprávně suploval činnost orgánů činných v trestním řízení. Stěžovatel dále poukázal na e-mailovou korespondenci mezi ním a A. K. v souvislosti s vysláním stěžovatele jako národního experta do Itálie. Upozornil, že docházelo k sabotáži programu migračních kvót ze strany žalovaného a nabádání osob ve služebním poměru ke zjevné špionáži. Městský soud ani kárné komise se nevypořádaly se směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1937 ze dne 23. 10. 2019 o ochraně whistleblowerů, dle které by se důkazní břemeno mělo přesunout na osobu, která přijala opatření vedoucí k újmě a která by měla poté povinnost prokázat, že přijaté opatření nijak nesouvisí s oznámením či zveřejněním informací.

[12] Stěžovatel dále brojil proti závěru městského soudu, že neprokázal konkrétní obavy z poměrů na novém služebním zařazení, neboť v rámci žaloby bylo uvedeno a doloženo mnoho skutečností zakládajících obavy stěžovatele o jeho život a zdraví. Stěžovatel prokázal mj. snahy o jeho nedobrovolnou hospitalizaci. Městskému soudu vytknul, že

pokračování

zcela odhlíží od subjektivních otázek, které vyvstávají v rámci § 106 odst. 2 zákoníku práce. Městský soud se prakticky nezabýval skutečností, že ze strany žalovaného docházelo k cílené ostrakizaci žalobce. Podklady pro kárné řízení byly získány protiprávním způsobem, a to Ing. J. P. a prošetřovatelem K., který zcela protiprávně suploval činnost Policie ČR v přípravném řízení, a státním tajemníkem J. K., který věc postoupil Policii ČR, namísto prošetřovatele Kozára.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů městský soud nepovažoval námitky stěžovatele za důvodné. I kdyby se tvrzení o nejasném vymezení služebního místa zakládalo na pravdě, není zřejmé, z jakého důvodu se stěžovatel ke dni 9. 7. 2019 nedostavil k výkonu služby alespoň na pracoviště na Letné, kde by jeho omyl vyšel záhy najevo. Na místě by se dala vyřešit i záležitost s průkazkou ke vstupu do budovy. Stěžovatelem uváděný důvod, že neznal adresu svého nového pracoviště, nelze považovat za způsobilý omluvit jeho absenci ve službě. Je ustálenou praxí, že do rozhodnutí o převedení na jiné služební místo se adresa nového pracoviště neuvádí. Služební místo je však vymezeno natolik určitě, aby bylo zřejmé, o které služební místo se jedná. Stěžovatel navíc působil v rámci struktury Ministerstva vnitra již delší dobu, a musel tak znát jeho organizační strukturu. Pokud stěžovatel věděl, že má od 9. 7. 2019 nastoupit k výkonu služby na novém služebním místě, dalo by se předpokládat, že bude v případě nejistoty ohledně místa svého pracoviště sám podnikat kroky tak, aby se vyhnul neomluvené absenci, a nikoli čekat, až jej téměř po měsíci osloví zaměstnavatel a upozorní jej na povinnost nastoupit k výkonu služby na novém pracovišti. Nelze proto stěžovateli přisvědčit, že jeho neomluvená absence měla být počítána až od 30. 7. 2019, tedy po dni doručení přípisu služebního orgánu, ve kterém byl stěžovatel upozorněn na svou povinnost nastoupit k výkonu služby a v němž mu byla sdělena i přesná adresa nového pracoviště. Důvody pro odmítnutí výkonu práce podle § 106 odst. 2 zákoníku práce dány nebyly. Neposkytnutí výplaty stěžovateli nepředstavuje sankci, ale důsledek jeho neomluvené absence ve výkonu služby, neboť plat přísluší státnímu zaměstnanci za vykonanou službu. Nelze proto stěžovateli přisvědčit, že došlo k porušení zásady zákazu dvojího trestání. Stěžovatelem zmíněná nevhodnost služebního místa, na které byl převeden, problematika práva zaměstnavatele vyslat zaměstnance na lékařskou prohlídku a povinnost zaměstnance podrobit se lékařské prohlídce jsou okolnosti, které nejsou předmětem kárného řízení. Také skutečnosti, které stěžovatel uvedl k problematice vysílání národních expertů, nijak nesouvisí s předmětem kárného řízení a žalovanému ani nepřislouší je jakkoli hodnotit.

[14] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel namítl, že městský soud se v bodě 113 kasační stížností napadeného rozsudku nevypořádal se skutečností, že stěžovatel své obavy o život a zdraví v souvislosti s novým služebním místem vyjadřoval napříč celým řízením již od samého počátku podání žaloby a i v rámci předcházejících kárných řízení. I při připuštění, že obavy o život a zdraví stěžovatele byly uvedeny „hypoteticky“, jak tvrdí městský soud, tak k posouzení podmínek vzhledem k ohrožení života a zdraví na novém služebním zařazení je ze zákona příslušný konkrétní lékař a nikoli žalovaný nebo městský soud.

[15] Není jasné, z čeho městský soud dovozuje, že z lékařského posudku MUDr. Jana Lidmily o mimořádné prohlídce ze dne 16. 5. 2019 vyplývá způsobilost žalobce ke

služebnímu zařazení na místo ID 30310211. S tímto závěrem městského soudu proto nelze souhlasit. V oznámení o zahájení řízení a vyslání na mimořádnou pracovně lékařskou prohlídku ze dne 12. 4. 2019 není nic o zvláštním příplatku dle II. skupiny bodu 4 číslo 4 nařízení vlády č. 304/2014 Sb., nelze tedy souhlasit s názorem městského soudu, že místo služby je konkretizováno dostatečně určitě jak svým označením ID, tak popisem zařazení. Městský soud se opírá o dva dokumenty, ve kterých není zvláštní příplatek zmíněn. Dva dokumenty, ve kterých je zmíněn, však neuvádí, ačkoliv je měl k dispozici. K daným nesrovnalostem měl městský soud přihlídnout z úřední povinnosti, nebo vyslechnout stěžovatelem navrhované svědky a provést jím navrhované další důkazy.

[16] Městský soud měl z úřední povinnosti přihlídnout i k tomu, že žádost o provedení pracovně lékařské prohlídky a hodnocení zdravotního stavu za účelem posouzení zdravotní způsobilosti k výkonu služby stejně jako rozhodnutí služebního orgánu ze dne 26. 6. 2019 o převedení na jiné služební místo jsou v rozporu s nařízením vlády č. 302/2014 Sb.

[17] S poukazem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 7. 2020, č. j. 25 Ad 1/2020 – 35, stěžovatel uvedl, že státem jednostranně provedená změna služební místa spočívající v obsahové odlišnosti mezi popisem služební činnosti ze dne 12. 4. 2019 a charakteristikou služebního místa státního zaměstnance, kterou žalobce obdržel v rámci rozhodnutí služebního orgánu ze dne 26. 6. 2019 o převedení na jiné služební místo, je bez souhlasu žalobce nepřijatelná. S rozšířením úkolů o přímý každodenní osobní styk s cizinci stěžovatel nikdy nesouhlasil.

[18] Dle judikatury Nejvyššího soudu (sp. zn. 21 Cdo 48/2015) nemůže žalovaný argumentovat, že se § 106 odst. 2 zákoníku práce vztahuje i na otázku nedostavení se na pracoviště (místo výkonu služby). V bodě 50 napadeného rozsudku městský soud uvádí u lékařské zprávy MUDr. Kalvacha špatné datum a dokonce uvádí, že daná zpráva byla pro MUDr. Lidmilu. Toto není pravda, neboť se jedná o zprávu ze dne 19. 9. 2018. Městský soud tedy zaměnil dvě zprávy od MUDr. Kalvacha za zprávu jednu, čímž své rozhodnutí vážně poznamenal.

[19] Stěžovatel dále zpochybnil závěr městského soudu, že dne 25. 11. 2021 při ústním jednání uplatnil nové skutečnosti, ke kterým soud nemohl přihlídnout. Vždy totiž pouze upřesňoval dříve již uvedené. Městský soud si protirečí, když v bodu 106 napadeného rozsudku uvádí, že poslední incidenty na pracovišti i výsledky vlastního pohovoru vedoucí se stěžovatelem odůvodňovaly pochybnosti o tom, zda je stěžovatel schopen vykonávat dosavadní práci. Žalovaný porušil § 103 zákoníku práce, když porušil své povinnosti učinit periodickou a vstupní lékařskou prohlídku před nástupem žalobce na nové pracoviště „Chodov“. Bez vstupní lékařské prohlídky nesmí být přítom zaměstnanec zařazen do výkonu práce. Za daných okolností by stěžovatel ze zákona dokonce ani nesměl být vpuštěn na pracoviště Chodov. V rámci daných lékařských prohlídek by stěžovatel měl možnost se odvolat proti obsahu souvisejících lékařských posudků, toto právo mu bylo žalovaným zcela upřeno. Z tohoto důvodu neměl žalobce do 29. 7. 2019, kdy obdržel dopis od státního tajemníka, žádný důvod se sám dostavovat na pracoviště, u kterého ani nevěděl přesnou adresu.

pokračování

III. Posouzení kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud předesílá, že v řízení před městským soudem stěžovatel uplatnil pouze několik málo žalobních námitek, přestože jej městský soud dne 10. 9. 2020 vyzval k doplnění žalobních bodů a poskytl mu k tomu dostatečnou lhůtu. Důvody uplatňované nezákonnosti potom značně rozhojnil při jednání městského soudu v této věci dne 25. 11. 2021, zčásti však nepřipustně mimo žalobní body včas uplatněné (k tomu srov. též níže). Naopak v řízení o kasační stížnosti uplatnil velmi košatou argumentaci (kasační stížnost - 38 stran, její doplnění ze dne 31. 1. 2022 - 54 stran) týkající se nejrozmanitějších křivd, kterých se služební orgány měly vůči stěžovateli v posledních letech dopustit a které se z větší části nijak netýkají merita nyní projednávané věci, popř. které stěžovatel v řízení o žalobě řádně a včas neuplatnil. Podání stěžovatele jsou navíc sepsána poněkud komplikovaným způsobem jako kompilát různých okopírovaných textů, bez jasné a logické struktury.

[23] Je třeba především zdůraznit, že jádro soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů se soustředí v řízení před krajským soudem. S tím souvisí i poměrně striktní pravidla o koncentraci řízení a možnosti vymezení žalobních bodů (tzn. též vymezení rámce soudního přezkumu) pouze ve lhůtě pro podání žaloby (viz § 71 odst. 2 s. ř. s.). Řízení o kasační stížnosti, jako mimořádném opravném prostředku proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, je naproti tomu řízením, v jehož průběhu je Nejvyšším správním soudem přezkoumávána správnost posouzení věci a postupu krajského soudu. Jelikož rámec soudního přezkumu byl předurčen již v řízení o žalobě, není v řízení o kasační stížnosti přípustné uplatňovat nové důvody či skutečnosti nastalé až po vydání napadeného rozhodnutí (viz § 104 odst. 4 s. ř. s. a § 109 odst. 5 s. ř. s.). Rozsudek krajského soudu je přezkoumáván v intencích žalobních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k napadenému rozhodnutí krajského (městského) soudu (viz usnesení NSS ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73, nebo z 9. 9. 2020, č. j. 3 As 221/2020 - 24).

[24] V této souvislosti Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že zejména za takové situace nemá povinnost detailně reagovat na každé tvrzení obsažené v takto konstruovaných a obsáhlých podáních stěžovatele v řízení o kasační stížnosti a stejně rozvlekle je vyvracet. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem té argumentace stěžovatele, která byla řádně a včas uplatněna (srov. např. rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, nebo ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[25] Pokud tedy stěžovatel městskému soudu vytýká, že se nevypořádal s tím, že údajně neomluvená absence se měla vztahovat na období od 30. 7. 2019 do 1. 8. 2019, tedy v rozsahu pouhých tří dnů, a nikoli na období od 9. 7. 2019 do 1. 8. 2019, jedná se o nepřipustnou námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl. Totéž platí v případě poukazu stěžovatele na skutečnost, že popis pracovního místa neodpovídá agendě pracoviště „Chodov“, ale pracoviště „Letná“. Stejně tak jsou nepřipustné námitky stěžovatele, v nichž městskému soudu a správním orgánům vytýká, že se nezabývaly tím, že původní služební místo ID 30312281 již bylo obsazeno. Nepřipustná je takto dále námitka stěžovatele, že se městský soud nevypořádal s porušením zásady zákazu dvojího trestání a překážky věci rozhodné (tj. že žalobce byl potrestán dvakrát za tentýž skutek, když mu za absenci v práci v uvedeném nebyl zasílán plat, a zároveň mu byl ukončen i služební poměr), neboť ji stěžovatel nenamítl v žalobě, ač tak učinit mohl. Nepřipustná je z téhož důvodu také námitka, že žalovaný porušil § 103 zákoníku práce, když neučinil periodickou a vstupní lékařskou prohlídku před nástupem žalobce na nové pracoviště „Chodov“, a s tím související argumentace. Nejvyšší správní soud se proto uvedenými námitkami nezabýval.

[26] Správní soudy se dále nemohly zabývat celým okruhem námitek stěžovatele ohledně jím dovozované nezákonnosti převedení stěžovatele na jiné služební místo, nevhodnosti tohoto služebního místa pro stěžovatele z důvodu jeho zdravotního stavu a veškerých tomu předcházejících okolností, včetně pracovně lékařských prohlídek. O těchto otázkách totiž bylo pravomocně rozhodnuto služebním orgánem – státním tajemníkem v Ministerstvu vnitra rozhodnutím ze dne 26. 6. 2019, č. j. MV-134104-36/SST-2018. Toto rozhodnutí mohl stěžovatel napadnout oprávněnými prostředky a následně soudní žalobou, přičemž ze správního spisu ani z tvrzení stěžovatele nevyplývá, že by tak učinil. V každém případě dle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může zkoumat zákonnost pouze takových podkladových aktů k napadenému rozhodnutí, proti kterým nelze brojit samostatnou žalobou. V případě rozhodnutí o převedení stěžovatele na jiné služební místo tak správní soudy musí respektovat presumpci správnosti tohoto rozhodnutí. Stejně tak se v tomto soudním řízení nelze zabývat otázkami platových nároků uplatňovaných stěžovatelem, neboť ty jsou předmětem jiného rozhodnutí služebních orgánů, které stěžovatel samostatně napadl u správních soudů.

[27] K poukazu stěžovatele na personální vazby mezi pracovníky žalovaného, činnost prošetřovatele Kozára, tvrzenou ostrakizaci žalobce ze strany žalovaného, e-mailovou korespondenci mezi stěžovatelem a Alešem Mottlem, přesvědčení stěžovatele o sabotáži programu migračních kvót postačí uvést, že se jedná o skutečnosti, které nejsou pro posouzení věci relevantní, neboť nesouvisí s posouzením věci samé, tj. s tím, zda se stěžovatel dopustil shora uvedených kárných provinění a zda byl oprávněně propuštěn ze služebního poměru.

[28] K námitce stěžovatele, v níž označil za nesrozumitelný bod 117 napadeného rozsudku, neboť mu není jasné, jaké období, v němž služební orgán stěžovateli nevyplatil plat, městský soud vlastně míní, Nejvyšší správní soud v prvé řadě konstatuje, že postup Ministerstva vnitra při vyplácení platu stěžovateli nesouvisí s oprávněností propuštění

pokračování

stěžovatele ze služebního poměru. I kdyby tedy tato námitka byla důvodná, nemělo by to za následek nesrozumitelnost rozsudku městského soudu, pro kterou by bylo třeba tento rozsudek zrušit. Námitka stěžovatele navíc důvodná není, neboť městský soud poukázal na řízení vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 18 Ad 9/2020, v němž přezkoumával rozhodnutí ze dne 26. 8. 2020, č. j. MV-106794-10/SST-2020, jímž státní tajemník nepřiznal žalobci plat za měsíce listopad a prosinec 2019, neboť žalobce nevykonával žádnou službu v období od 9. 7. 2019 do 23. 12. 2019, jelikož nenastoupil výkon služby na služebním místě ID 30310211, na které byl převeden. Z uvedeného tak je zřejmé, o jaké období se jednalo. Ostatně sám stěžovatel v žalobě uvedl, že jeho služební poměr byl ukončen z důvodu nepřítomnosti na pracovišti ve dnech od 9. 7. 2019 až 23. 12. 2019.

[29] Důvodná není ani výtky, že se městský soud nezabýval prokázáním údajně neomluvené absence od 9. 7. 2019 do 23. 12. 2019. Městský soud totiž mimo jiné v bodu 80 napadeného rozsudku uvedl, že podklady ve spise poskytují dostatečnou oporu k přijetí závěru, že se všechny skutky staly. Stěžovatel přitom v žalobě ani v kasační stížnosti nezpochybnuje, že v uvedeném období nevykonával práci, uvádí pouze řadu důvodů, které mu v tom údajně měly bránit.

[30] Stěžovatel dále brojil proti závěru městského soudu, že v kárném řízení ani v žalobě nenamítl nevhodnost nového služebního místa. Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v žalobě namítl, že žalovaný ve svých rozhodnutích neakceptuje jeho námitky, že mu nevytvořil příznivé pracovní prostředí a vyjádřil obavy o svůj život a zdraví ve smyslu § 106 odst. 2 zákoníku práce. Nejvyšší správní soud má za to, že uvedené lze považovat za žalobní námitku týkající se nevhodnosti nového služebního místa, byť stěžovatel tuto námitku formuloval obecně a nepřesně. Závěr městského soudu, že stěžovatel v žalobě nenamítl nevhodnost nového služebního místa, proto neobstojí.

[31] Nesprávnost tohoto závěru městského soudu nicméně nemá za následek nesprávnost či nezákonnost kasační stížností napadeného rozsudku, neboť městský soud se s obavami stěžovatele z nového služebního místa vypořádal v souvislosti s poukazem stěžovatele na § 106 odst. 2 zákoníku práce. Zde konstatoval, že podle tohoto ustanovení ve spojení s § 113 písm. a) zákona o státní službě je zaměstnanec oprávněn odmítnout výkon práce, o níž má důvodně za to, že bezprostředně a závažným způsobem ohrožuje jeho život nebo zdraví, popřípadě život nebo zdraví jiných fyzických osob. Navázal, že konkrétní obavy z poměrů na novém služebním zařazení však stěžovatel neprokázal a uvedl je pouze hypoteticky (vzhledem k tomu, že stěžovatel na nové služební místo fakticky vůbec nenastoupil, ani nemohl mít přímé poznatky o pracovních podmínkách na tomto pracovišti). Městský soud tedy správně neshledal, že by podmínky na novém služebním zařazení bezprostředně a závažným způsobem ohrožovaly život nebo zdraví stěžovatele.

[32] Nejvyšší správní soud stejně jako městský soud považuje obavy stěžovatele z poměrů na novém služebním zařazení za hypotetické. Nepřisvědčil proto stěžovateli ani v tom, že v rámci žaloby bylo uvedeno a doloženo mnoho skutečností zakládajících obavy stěžovatele o jeho život a zdraví. Ve stěžovatelem zmíněných skutečnostech ohledně posuzování jeho zdravotního stavu žalovaným nespátřuje Nejvyšší správní soud snahu o nedobrovolnou hospitalizaci stěžovatele. Podstatné je, že městský soud argumentaci

stěžovatele ohledně jeho obav v souvislosti s novým služebním místem zcela správně vypořádal. Městský soud se obavami stěžovatele zabýval také z hlediska § 106 odst. 2 zákoníku práce a § 113 zákona o státní službě, a nelze proto stěžovateli přisvědčit, že zcela odhlíží od subjektivních otázek, které vyvstávají v rámci § 106 odst. 2 zákoníku práce. V poukazu městského soudu na § 113 zákona o státní službě nespátřuje Nejvyšší správní soud žádné pochybení, neboť se jedná o tzv. odkazovací normu na další právní předpisy. Stěžovatel ostatně ani konkrétně neuvádí, v čemž by mělo spočívat pochybení městského soudu při odkazu na toto ustanovení zákona.

[33] Městský soud ani neporušil procesní předpisy tím, že neprovedl některé důkazy navržené stěžovatelem. Řádně to zdůvodnil nadbytečností či absencí jejich souvislosti s předmětem řízení. S tímto pečlivým posouzením stěžovatelem uplatněných důkazních návrhů (srov. body 51 a 52 napadeného rozsudku) se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a zde na ně pro stručnost odkazuje.

[34] Není nesrozumitelný ani závěr městského soudu ohledně místa pracoviště, kam měl stěžovatel nastoupit na nové služební místo, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se shoduje s městským soudem, že žalobci nejpozději dne 29. 7. 2019, kdy mu byl doručen přípis státního tajemníka uvádějící konkrétní adresu místa pracoviště stěžovatele, muselo být jasné, na jaké místo a pracoviště má nastoupit. Nejvyšší správní soud má dále stejně jako městský soud za to, že ani obecné uvedení místa služby „v Praze“ v rozhodnutí o převedení stěžovatele na jiné místo z 26. 6. 2019 nemohlo žalobci bránit v nástupu na služební místo po převedení. Jak totiž přiléhavě zmínil žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, v případě, že měl stěžovatel nejasnosti, na které pracoviště Ministerstva vnitra má nastoupit, pak tuto otázku bylo možné řešit prostým dotazem u služebních představených.

[35] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel v podstatě nezpochybňuje jednání, které bylo posouzeno jako kárné provinění, za které mu bylo uloženo propuštění ze služebního poměru. I s přihlédnutím k tomu se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami týkajícími se údajného pochybení správních orgánů při shromáždění podkladů pro rozhodnutí a ve shodě s městským soudem Nejvyšší správní soud pouze stručně konstatuje, že z ničeho nevyplývá, že podklady a důkazy pro kárné řízení byly shromážděny tendenčně, šikanózně či s úmyslem stěžovatele poškodit.

[36] Ke konstatování stěžovatele, že k posouzení podmínek vzhledem k ohrožení života a zdraví na novém služebním zařazení je ze zákona příslušný konkrétní lékař a nikoli žalovaný nebo městský soud, Nejvyšší správní soud uvádí, že zdravotní způsobilost stěžovatele k novému služebnímu zařazení byla posouzena lékařem. Jak již přiléhavě konstatoval městský soud, z lékařského posudku MUDr. Lidmily o zdravotní způsobilosti k výkonu služby státního zaměstnance ze dne 16. 5. 2019 vyplývá zdravotní způsobilost stěžovatele ke služebnímu zařazení na místo ID 30310211. Zcela neopodstatněná je proto námitka stěžovatele, že není jasné, z čeho městský soud dovozuje, že z tohoto lékařského posudku vyplývá způsobilost stěžovatele ke služebnímu zařazení na místo ID 30310211.

[37] Námitce stěžovatele, že městský soud zaměnil dvě zprávy od MUDr. Kalvacha za zprávu jednu nelze přisvědčit, neboť městský soud ve stěžovatelem zmíněném bodu 50

pokračování

kasační stížností napadeného rozsudku zmiňuje dvě zprávy MUDr. Kalvacha (ze dne 15. 4. 2018 a ze dne 19. 9. 2018). Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že městský soud data těchto zpráv uvedl správně, a nepřisvědčil proto námitce stěžovatele, v níž tvrdí opak.

[38] K nesouhlasu stěžovatele se závěrem městského soudu, že dne 25. 11. 2021 při ústním jednání uplatnil nové námitky, ke kterým soud nemohl přihlédnout, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel při jednání dne 25. 11. 2021 kromě některých námitek a skutečností již uvedených v žalobě namítl, že žádný ze skutků nespáchal, na pracovišti setrval ve snaze dosáhnout lepšího pracovního výkonu a nenacházel se na pracovišti vzhledem ke konfliktnímu prostředí. Upozornil na vady procesu svého převedení na služební místo ID 30310211 a zmínil, že šlo o rizikové místo nevyhovující jeho zdravotnímu stavu, kvalifikaci a pracovním zkušenostem. Státní tajemník neměl pravomoc jej vyslat na pracovní lékařskou prohlídku. Nekonalo se ústní jednání, nemohl se k věci vyjádřit, nebyli vyslechnuti navržení svědci. K těmto námitkám Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že nerozvíjí námitky uvedené v žalobě a stěžovatel je uplatnil až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro rozšíření žaloby. Nejednalo se tedy o námitky upřesňující námitky uvedené již v žalobě.

[39] Vnitřní rozpornost napadeného rozsudku nezakládá ani závěr městského soudu, že poslední incidenty na pracovišti i výsledky vlastního pohovoru vedoucí se stěžovatelem odůvodňovaly pochybnosti o tom, zda je stěžovatel schopen vykonávat dosavadní práci.

[40] Nejvyšší správní soud uvádí, že plně respektuje nezbytnost ochrany oznamovatelů protiprávního jednání dle směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1937 ze dne 23. října 2019 o ochraně osob, které oznamují porušení práva Unie. V posuzované věci však ze spisu nevyplývá, že by stěžovatel byl postihován za oznámení týkající se porušení právních předpisů (stěžovatel ostatně mění i údajnou příčinu svého postihu: zatímco v řízení před městským soudem argumentoval nesprávností ohledně vyplácení náhrad osobám vyslaným do unijních orgánů, v řízení o kasační stížnosti tvrdí oznámení o nekalostech ohledně implementace relokačních opatření, čímž svou argumentaci sám znevěrohodňuje). Podstatné je, že skutečně zjištěná kárná provinění stěžovatele prakticky nemohla mít jiný následek, než jeho propuštění ze služebního poměru. Proto má Nejvyšší správní soud za to, že žalovaný prokázal, že opatření (zde propuštění ze služebního poměru) se zakládá na řádně odůvodněných objektivních skutečnostech ve smyslu čl. 21 odst. 5 citované směrnice.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[41] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[42] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu